

РЕШЕНИЕ

№ 3403

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разглежда докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20221110110413 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с предявени от Т. Л. Т. , Д. С. С., К. Б. А., Л. А. К., С. И. Х., Й. Т. Т., Б. Л. Т. и А. Д. Б. искове срещу Столична община за признаване на установено, че ищците са собственици на основание давностно владение в периода от 28.07.2000 г. до 22.12.2021 г. на следните недвижими имоти – имот с идентификатор 68134.300.159.3.2, представляващ втори надпартерен етаж, находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 2, с площ от 92.7 кв. м., имот с идентификатор 68134.300.159.3.3, представляващ трети надпартерен етаж, находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 3, с площ от 92.7 кв. м. и имот с идентификатор 68134.300.159.3.4, представляващ тавански етаж, находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 4, с площ от 92.7 кв. м. при следните квоти от всеки един от недвижимите имоти, както следва: Т. Л. Т. – 1/12 ид. част, Д. С. С. – 2/12 ид. част, К. Б. А. – 2/12 ид. част, Л. А. К. – 1/12 ид. част, С. И. Х. – 1/12 ид. част, Й. Т. Т. – 2/12 ид. част, Б. Л. Т. – 1/12 ид. част и А. Д. Б. – 2/12 ид. част.

Ищците твърдят, че са съсобственици на следните недвижими имоти - 68134.300.159.3.2, 68134.300.159.3.3 и 68134.300.159.3.4, придобити по реституция и по давностно владение като наследници на Василка Динчева Факирова, при следните квоти - Т. Л. Т. – 1/12 ид. част, Д. С. С. – 2/12 ид. част, К. Б. А. – 2/12 ид. част, Л. А. К. – 1/12 ид. част, С. И. Х. – 1/12 ид. част, Й. Т. Т. – 2/12 ид. част, Б. Л. Т. – 1/12 ид. част и А. Д. Б. – 2/12 ид. част. С решение от 28.07.2000 г. по гр. д. № 2136/1998 г. на СГС е отхвърлен ревандикационен иск на ищците срещу Столична община, като мотивът за отхвърляне на иска бил, че ищците не доказали последната изискуема предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗВСОНИ – че наследодателката им не е обезщетена с друг равностоен недвижим имот. Ищците твърдят, че са във фактическо, постоянно и необезпокоявано владение на процесните недвижими имоти, считано от датата на постановяване на решението на СГС до

настоящия момент. Оспорват ответникът да има право на собственост върху процесните недвижими имоти. Оспорват Актът за общински собственост и молят съдът да осъществи косвен съдебен контрол по издадения Акт за общинска собственост. Ищците твърдят, че след влизане в сила на ЗВСОНИ имотите са загубили характеристиките си на имоти частна общинска собственост, поради което за ищците не се прилагат ограниченията на чл. 86 ЗС. Твърдят, че с решението на СГС имотите не стават частна общинска собственост, а с решението единствено е отречено правото на собственост на ищците на основание реституция по ЗВСОНИ. Намерението за своеене на процесните имоти у ищците, започнали от влизане в сила на решението на СГС. Ищците многократно демонстрирали намерение за своеене на имотите спрямо ответника. Молят за уважаване на предявените искове. Претендират разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от Столична община. Оспорва активната легитимация на ищците, тъй като нямало данни за наследниците по права линия на Василка Факирова. Оспорва, че Столична община не е собственик на имотите, както и, че Актът за общинска собственост е незаконосъобразен и невалиден. Намира, че с решението на СГС недвусмислено е признато правото на собственост на ответника върху процесните недвижими имоти. Относно твърденията за придобивна давност се позовава на чл. 86 ЗС. Счита, че собствеността на имотите не е излизила от патримониума на държавата/общината, поради което нямало как ищците да придобият собственост на основание придобивна давност. Намира искът за недопустим, евентуално за неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

От фактическа страна съдът намира следното:

От представено по делото удостоверение за наследници на Василка Динчева Факирова се установява, че ищците са нейни наследници.

Представен е по делото крепостен акт за придобит недвижим имот чрез покупко-продажба 16.02.1906 г., с който Тодор Факиров е закупил три паянтови здания с двор, находящи се на ул. „Кн. Мария Луиза“ с пространство 424 кв. м., при съседни – Мл. Маринков, х. Михаил Костенцев, Илия Вълчев и горната улица.

Представени са по делото нотариален акт за прехвърляне на наследство, том X, № 2, регистър 1946, дело № 1721 от 1931 г., нотариален акт за прехвърляне на наследство № 95, том X, регистър 2041, дело 18031/1931 г. и нотариален акт за продажба на недвижим имот № 121, том XII, рег. № 2462, дело 2260/1932 г., с които наследниците на Тодор Факиров – Петър Христов Факиров, Стойко Хр. Факиров, Парашкева Хр. Факирова, Пена Хр. Факирова, Цона Хр. Факирова, Цочо Хр. Факиров, Христо С. Минковски, Радой С. Минковски, Минко Иванов Раевски, Гечо Минков Раевски, Бона Минкова Раевска, Елка Минкова Раевска, Иванчо Вачев, Марийка Вачева и Цочо Вачев са продали наследството си получено от Тодор Факиров на Василка Динчева Факирова.

С акт за завземане на недвижим имот за държавен от м.09.1949 г. на основание ЗОЕГПНС по преписка № 4280/1948 г. е одържавен с министерско постановление – мецанин, втори етаж над мецанини, единият магазин от сградата, находящ се на Г. Димитров № 55 в София, заедно със съответните ид. части от сградата и от мястото и припадащите се тавански и зимнични помещения, къщата в същия двор свързана с горната с фотоателие и къща в дъното на двора пострадала от бомбардировките.

Със заповед № РД-57-508/17.08.1992 г. на кмета на София е наредено отписването от актовете книги за държавна и общинска собственост и предаването на наследниците на Василка Факирова на следния недвижим имот – магазин и съответните идеални части от общите части на сградата и мястото и принадлежащите зимнични и тавански помещения в същия двор, къща в същия двор, свързана с горната с фотоателие и **партерен етаж от къща в дъното на двора** – бул. Княгиня Мария Луиза № 55.

С влязло в сила решение от 28.07.2000 г. е отхвърлен предявеният иск от Маргит Тараторова, Димитра Тараторова, К. Александрова, Д. Хаджиставрев, А. Хаджиставрев, Т. Т., Любен Т. и Й. Т. срещу Столична община иск за признаване на установено между страните, че ищите са собственици на два жилищни етажа над партера и тавански жилищен етаж, със застроена площ от 92,70 кв. м., находящи се в гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 55 и за осъждане на ответника да предаде владението върху имотите. В производството ищите са се легитимирали като наследници на лице, от което процесните етажи са били отчуждени по ЗОЕГПНС, като са се позовавали на реституционното действие на ЗВСОНИ.

Представено е по делото и влязло в сила решение по гр. д. № 2714/2008 г. на СГС, с което е уважен иск по чл. 108 ЗС, предявен от Й. Т. Т. срещу А.инка Андреева Дойнова за предаване на владението върху втори надпартерен етаж, с площ от 92,70 кв. м., находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55. Представен е и протокол за въвод във владение на имота във връзка с постановеното решение по гр. д. № 2714/2008 г. на СГС.

Установява се по делото, че втори, трети и тавански етаж от вътрешната къща в дъното на двора на мястото, със застроена площ от 92.70 кв. м., находящи се в гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 55 са актувани като общинска собственост с акт № 1196 за частна общинска собственост от 27.03.2009 г.

Свидетелят Стоян Минковски излага, че знае къщата във вътрешния двор на бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 55. Счита, че след реституцията тази къща била на семейството на рода Тараторови. Свидетелят живеел в съседна къща. След 2000 г. познавал хора, които живеели в къщата, като те винаги говорили за хазяина Данчо. На покрива бил направен ремонт. Данчо и Митко имали наематели преди 10 години, след това нямало нови наематели. Сметките за имотите се заплащали от Данчо и Митко, като свидетелят твърди, че те проверявали електрическото табло. Свидетелят не бил виждал представители на Столична община в имота.

Свидетелят Д. Божилов /роднина на ищите/ знае за имота на бул. „Княгиня Мария

Луиза“ № 55. Доколкото знаел от дядо си вътрешната къща се стопанисвала и владееела от ишците, като Данчо Т. се занимавал с наемателите и сметките. Свидетелят бил ходил в имота. Сочил, че с него се занимавали основно Данчо Т. и Д. С.. Чувал, че в имота се влагат пари, бил правен ремонт на покрива. Не знаел Столична община да имат ключ от имота. За наемателите сочил, че Данчо Т. се занимавал – той взимал парите, плащал сметките и разпределят остатъка към другите съсобственици. Ключ от сградата имал дядото на свидетеля, за който твърди да е участвал в заплащането на режийните и данъците.

От представена справка от Дирекция ОП към отдел ОП Възраждане се установява, че ишците са заплащали дължимите местни данъци и такса битови отпадъци за периода 01.01.2000 г. до 31.12.2021 г. за процесните имоти.

От правна страна съдът намира следното:

Чл. 79 ЗС предвижда, че правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на десет години. Ако владението е добросъвестно, правото на собственост се придобива с непрекъснато владение в продължение на пет години. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с *ТР № 4 от 17.12.2012 г. по тълк. дело № 4/2012 г., ОСГК на ВКС* регламентирания в посочената разпоредба фактически състав на придобивната давност включва като свои елементи изтичането на определен в закона период от време и владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 ЗС в първата хипотеза на чл. 79 ЗС и допълнително добросъвестност и юридическо основание в хипотезата на чл. 79, ал. 2 ЗС. Владението като фактическо състояние от своя страна също се състои от два елемента, чието кумулативно наличие е абсолютно необходимо за да се приеме, че е налице владение, а именно: обективен – упражняване на фактическа власт върху вещта и субективен – намерението да се държи вещта като своя. Липсата на субективния елемент предполага, че упражняващото фактическа власт върху конкретната вещ лице е държател на същата, а не владелец. Поради трудността за доказване на намерението за своене като психично състояние законодателят е установил оборима презумпция в полза на владелеца в чл. 69 ЗС.

При вече разрешен между страните със сила на пресъдено нещо спор за установяване на право на собственост, в рамките на последващо дело между тях за същото право, съдът следва да прецени дали е налице тъждество по отношение на въведения предмет на делото, съответно предмета, за който се отнася силата на пресъдено нещо при конкретните индивидуализиращи признаци и на първо място правопроизводящите юридически факти. Силата на пресъдено нещо не препятства ответниците по-късно отново да предявят иск за установяване на придобито по давност право на собственост, като включат в основанието му факта на обследваното в предходното дело свое владение, но заедно с допълнителния факт на продължаването му до изтичането на десетгодишната давност по чл. 79, ал. 1 ЗС – виж *определение № 103 от 03.02.2014 г. по ч. гр. д. № 7010/2013 г. на III г. о. на ВКС*.

Прекъсването на давността винаги се свързва с действия на носителя на спорното материално право, насочено срещу лицето, което би могло да се позове на погасителна или придобивна давност, а не обратното. Това е така, защото, ищецът не може сам да прекъсне

собствената си придобивна давност. Давностният срок на владение се прекъсва с установителен или осъдителен иск за собственост на спорния имот, предявен от собственика срещу владелеца на имота, тъй като последиците на погасителната давност са свързани с бездействие на носителя на правото - виж *решение № 170 от 11.04.2012 г. по гр. д. № 961/2011 г. на I г. о. на ВКС и решение № 99 от 10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на I г. о. на ВКС*.

Съгласно чл. 298, ал. 1 ГПК решението влиза в сила само между същите страни, за същото искане и на същото основание. С влязло в сила решение от 28.07.2000 г. е формирана сила на пресъдено нещо между Маргит Тараторова, Димитра Тараторова, К. Александрова, Д. Хаджиставрев, А. Хаджиставрев, Т. Т., Любен Т., Й. Т. и техните наследници /по арг. от чл. 298, ал. 2 ГПК/ - от една страна и Столична община – от друга страна, че Маргит Тараторова, Димитра Тараторова, К. Александрова, Д. Хаджиставрев, А. Хаджиставрев, Т. Т., Любен Т., Й. Т. и техните наследници не са собственици на два жилищни етажа над партера и тавански жилищен етаж, със застроена площ от 92,70 кв. м., находящи се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, на основание реституционното действие на ЗВСОНИ. Т. е. между страните е формирана сила на пресъдено нещо, че настоящите ищци не са придобили право на собственост по реституция по силата на закона - ЗВСОНИ. Съдът намира за необходимо да отбележи и, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по спорното материално право, а не и мотивите към решението - *т. 18 от ТР № 1/04.01.2001 г. на ОСГК на ВКС*. Диспозитивът на решението представлява източника на силата на пресъдено нещо. В мотивите към решението се съдържат редица констатации относно доказателствените и правнорелевантните факти, които обосновават изводите на съда, но не са обхванати от спорния предмет, разрешен с диспозитива на решението.

Доколкото решението по гр. д. № 2136/1998 г. на СГС е влязло в законна сила, то е задължително за настоящия съд. В този смисъл ищците не са собственици на процесните имоти на основание реституция по ЗВСОНИ. Доколкото мотивите на влязлото в сила решение не формират СПН, то за настоящото производство са без значение обстоятелствата, поради които искът по чл. 108 ЗС е отхвърлен. Съдът не може да обсъжда и пререшава изводите по решението по предходното производство. Без значение са изводите на съда, довели до отхвърляне на иска, както и обстоятелството дали предявеният иск по чл. 108 ЗС е отхвърлен поради недоказването от ищците на отрицателен факт, който следва да е в тежест на ответната страна.

Предвид липсата на спор, че процесните имоти са отчуждени с представения по делото акт за завземане на недвижим имот за държавен от м.09.1949 г. на основание ЗОЕГПНС, а между страните е формирана сила на присъдено нещо, че ищците нямат право на възстановяване собствеността върху имотите по реда на ЗВСОНИ, то процесните имоти след влизане в сила на решението по гр. д. № 2136/1998 г. на СГС са останали собственост на общината/държавата. Не се касае до имоти частна собственост или до безстопанствени имоти, а до имоти, които са отчуждени, а предходният съд е намерил, че не са налице

предпоставките за възстановяване собствеността върху одържавените недвижими имоти. Ето защо, същите са останали собственост на държавата/общината. Отхвърлителното решение по чл. 108 ЗС не води до извод, че имотите са частна собственост. Мотивите на решението по гр. д. № 2136/1998 г. на СГС не съдържат констатация, че имотите не са общинска собственост, а и мотивите на предходното решение не формират сила на пресъдено нещо.

Към настоящия момент процесните имоти са актувани като имоти частна общинска собственост с акт № 1196 за частна общинска собственост от 27.03.2009 г.

Предявен е иск за собственост между същите страни, но на друго основание – придобивна давност, поради което липсва обективен идентитет между двете производства.

Съгласно чл. 6, ал. 2 ГПК предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. В исковата молба ищците изрично се позовават на изтекла придобивната давност в периода от постановяването на решението на **28.07.2000 г. до датата на подаване на ИМ – 23.12.2021 г.** С уточнителна молба с вх. № от 18.04.2022 г. отново сочат, че периодът на придобивната давност предмет на делото е **от 28.07.2000 г. до 23.12.2021 г.**, като твърдят, че владението е започнало след решението по гр. д. № 2136/1998 г. на СГС - изрично посочват, че „владение с цел придобиването на имота на оригинално основание е започнало с постановяване на решението на СГС от 2000 г.“.

С оглед диспозитивното начало съдът следва да се произнесе дали имотът е придобит по давност в посочения от ищците период, а именно от **28.07.2000 г. до 23.12.2021 г.** Без значение е за изхода на спора е периодът от 1996 г. до 28.07.2000 г., вкл. спряна ли е била придобивната давност по време на предходното производство. Доколкото ищците изрично твърдят, че владението с намерение за своене е започнало на 28.07.2020 г., то съдът на основание чл. 6, ал. 2 ГПК следва да се произнесе относно наличието или не на предпоставките за придобиване на имотите на основание придобивна давност само за периода, посочен в исковата и уточнителната молба.

Придобиване по давност на имоти - частна държавна или общинска собственост, които са владени в периода до 31.05.2006 г. не е възможно, тъй като преди изтичане на предвидения в чл. 79, ал. 1 ЗС десетгодишен давностен срок при недобросъвестно владение, с разпоредбата на § 1 от Закона за допълнение на ЗС /ДВ, бр.46 от 06.06.2006 г./, в сила от 01.06.2006 г., е прието, че давността за придобиване на такива имоти спира да тече до 31.12.2017 г. след това продължен до 31.12.2022 г. Нормата е обявена за противоконституционна с *решение № 3 от 24.02.2022 г. на КС по к. д. № 16/2021 г.*, като противоречаща на чл. 4, ал. 1 и на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията, тъй като засяга вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. придобивна давност. В *решение № 3 от 28.04.2020 г. по к. д. № 5/2019 г. на КС на РБ* е прието, че спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. Предвид задължителния за съдилищата характер на решенията на Конституционния съд /по арг. от чл. 14, ал. 5 ЗКС/ следва, че за периода 31.05.2006 г. – 30.12.2017 г. и 20.01.2018 г. –

07.03.2022 г. придобивната давност за имоти частна държавна или общинска собственост не е текла по силата на установения от законодателя мораториум; същата започва да тече с влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022 г.

С обявяването на разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗДЗС за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект. Съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията последиците от преустановяване на мораториума ще настъпят от момента на влизане на настоящото решение в сила – виж *решение № 3 от 24.02.2022 г. на КС по к. д. № 16/2021 г.*

Предвид **посочения от ищите период и с оглед диспозитивното начало**, то придобивна давност до датата на подаване на исковата молба е текла в периода от 28.07.2000 г. до 31.05.2006 г. и в периода 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г., т. е. **само за период от 5 години и 11 месеца**.

Съгласно *определение № 545 от 07.07.2014 г. по ч. гр. д. № 3852/2014 г. на III г. о. на ВКС*, периодът на давностното владение е основанието на установителния иск за собственост, основан на този придобивен способ и позоваването на нов период, различен от първоначално заявения може да стане само по пътя на изменение на основанието на иска в рамките на предвидения в закона преклузивен срок. Продължилото и след предявяването на иска владение, в случай че такова е налице, не би могло да се съобрази по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК като факт настъпил след предявяването на иска от значение за спорното право. В случая липсва изменение на предявения иск, но дори и да се съобрази периодът изтекъл след подаването на исковата молба по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК, в който смисъл е *решение № 99 от 23.10.2018 по гр. д. 4994/2017 г. на II г. о. ВКС*, т. е. периодът **от влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022 г.** до датата на приключване на съдебното дирене – 07.02.2023 г., то и при добавянето на този период давностно владение върху процесните имоти е могло да се упражнява единствено в периода **от 6 години и 10 месеца**.

Предвид изложените съображения, че имотите са частни общински и действието на § 1, ал. 1 ЗДЗС, то съдът намира, че в процесния период не е изтекъл десетгодишният период по чл. 79 ЗС.

От писмените доказателства и свидетелските показания се установява по несъмнен начин, че ищите са упражнявали фактическата власт върху процесните имоти в определени периоди от време /който докаже, че е владял в различни времена, предполага се, че е владял и в промеждутъка – чл. 83 ЗС/. В тази насока съдът съобрази, че част от имотите са отдавани под наем за част от процесния период, извършван е ремонт на покрива от ищите, заплащани са данъци и местни такси, както и, че с ключ от сградата, разполагат именно част от ищите. Неоснователни са доводите на ответника относно това кой точно от ищите е упражнявал фактическа власт върху имотите. Посочените в исковата молба квоти от правото на собственост /към които се препраща и с петитума на исковата молба „при гореописаните идеални части за всеки един от тях“/ касаят единствено вътрешните отношения на ищите. Дали всеки един от тях е упражнявал фактическата власт лично или чрез друг от ищите, е без значение за крайния изход на спора, доколкото между ищите липсва спор владението

да е упражнявано от всеки за тази идеална част, припадаща му се по наследство от общия наследодател, от който е отчужден имота, в която насока са и представените по делото пълномощни.

Въпреки установеното упражняване на фактическа власт върху вещите /а на основание чл. 69 ЗС и на намерението за своене/ предвид посочения в исковата молба период на владение и твърдението, че то е започнало от **28.07.2000 г.** – то с оглед развитите по-горе съображения и действието на § 1, ал. 1 ЗДЗС до обявяването му за противоконституционен, не е изтекъл законоустановеният период по чл. 79, ал. 1 ЗС, който да доведе до придобиване на имоти на оригинално правно основание от ищите.

Исковете са **неоснователни** и ще бъдат отхвърлени.

Изводите по настоящото производство не препятстват възможността и при наличието на предпоставките за това ищите да са позоват в бъдещо производство на придобивна давност като добяват и други периоди към процесния такъв. Когато е направено позоваване на период от време, който по продължителност не е достатъчен, за придобиване на вещни права, позоваването на друг период от време, частично съвпадащ с предходния не означава идентичност на срока. Позоваването на нов период от време, обуславя различен предмет на иска – виж *решение № 184/17.11.2015 г. по гр. д. № 239/2015 г. на I г. о. на ВКС.*

По разноските:

Предвид изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на **200 лв.**, определен от съда съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т. Л. Т., ЕГН *****, с адрес с. Лозен, ул. „Стефан Стамболов“ № 6, Д. С. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, кв. Полигона, бл. 9, вх. 1, ет. 15, ап. 74, К. Б. А., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Младост 1, бл. 81, вх. Ж, ет. 8, ап. 159, Л. А. К., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Младост 1, бл. 7, вх. 1, ет. 6, ап. 26, С. И. Х., ЕГН *****, с адрес гр. Асеновград, ул. „Оборище“ № 13, Й. Т. Т., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „Триадица“ № 3, вх. Б, Б. Л. Т., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „Козлодуй“ № 87, вх. А, ет. 4, ап. 16 и А. Д. Б., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Лагера, бл. 45, вх. А, ет. 7, ап. 20, искове срещу Столична община, ЕИК 000696327, с адрес: гр. София, ул. „Московска“ № 33 за **ПРИЗНАВАНЕ НА УСТАНОВЕНО** между страните, че ищите са собственици на основание давностно владение в периода от 28.07.2000 г. до 23.12.2021 г. на следните недвижими имоти – 1./ имот с идентификатор 68134.300.159.3.2, представляващ втори надпартерен етаж, находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 2, с площ от 92.7 кв. м., 2./ имот с идентификатор 68134.300.159.3.3, представляващ трети надпартерен етаж, находящ се в гр.

София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 3, с площ от 92.7 кв. м. и 3./ имот с идентификатор 68134.300.159.3.4, представляващ тавански етаж, находящ се в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза № 55, ет. 4, с площ от 92.7 кв. м., при следните квоти от всеки един от недвижимите имоти, както следва: за Т. Л. Т. – 1/12 ид. част, за Д. С. С. – 2/12 ид. част, за К. Б. А. – 2/12 ид. част, за Л. А. К. – 1/12 ид. част, за С. И. Х. – 1/12 ид. част, за Й. Т. Т. – 2/12 ид. част, за Б. Л. Т. – 1/12 ид. част и за А. Д. Б. – 2/12 ид. част.

ОСЪЖДА Т. Л. Т., ЕГН *****, с адрес с. Лозен, ул. „Стефан Стамболов“ № 6, Д. С. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, кв. Полигона, бл. 9, вх. 1, ет. 15, ап. 74, К. Б. А., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Младост 1, бл. 81, вх. Ж, ет. 8, ап. 159, Л. А. К., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Младост 1, бл. 7, вх. 1, ет. 6, ап. 26, С. И. Х., ЕГН *****, с адрес гр. Асеновград, ул. „Оборище“ № 13, Й. Т. Т., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „Триадица“ № 3, вх. Б, Б. Л. Т., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „Козлодуй“ № 87, вх. А, ет. 4, ап. 16 и А. Д. Б., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. Лагера, бл. 45, вх. А, ет. 7, ап. 20, **да заплатят** на Столична община, ЕИК 000696327, с адрес: гр. София, ул. „Московска“ № 33, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **200 лв.** – разноси по производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____